

mig kiküldöttjeink ott, Trianonban végrehajtották a parancsot, az-
alatt idehaza, Magyarországon minden templomban megkondul-
tak a harangok és siratták a szétdarabolt ezeréves Magyaror-
szágot...

Azóta tizenhét esztendő szárnyalt el már fölöttünk... De
mintha derengene már az ég fölöttünk... Mintha a győzők is rá-
ébredtek volna embertelen és gonosz sugalmazók által félreveze-
tett cseickedőikre, amikor feldaraboltak egy országot, amely ezer
éven át csak őket védelmezte saját testével is.

Mi pedig megtanultuk a türelést, szenvedést, de nem felejtjük
el, hogy mi volt a miénk, s mi lesz újra a miénk! Megtanultuk,
hogyan

Ezt a hazát Isten alkotá meg
Nagynak, szépnek és nem lehet,
Hogy amit az Alkotó megalkot,
Azt elrontsák bűnös emberek!
Ezt a hazát Isten adta nekünk
S vérrel, vassal védték őseink,
És ha egyszer hadba szállunk érte,
Győzni fogunk, hiszen Ő segít!

(Pohárnok Jenő: Uj honfoglalás.)

Öreg vitéz intelme — levente fiához!

Figyelj ide fiam!
El ne feledd szómat;
Isten rendelési —
Reád bármit rónak:

Dübörgő csatákban,
Vérontó viharban:
Senki sem csalódot
Soha, — a magyarban!

Te is magyar volnál!
Hét Vezérnek sarja!
Vasból legyen minden
Igaz magyar karja!

István király útján
Martalócok járnak...
S — Szent Imrék lelkére
Orgyilokkal várnak!

Sujtsd rájuk a kardod:
Nagy Lajos kezével!
Süvölts rajtuk végig:
Szent László szemével!

Árpád Hétmagyarja
Tüzelje föl véred!
Tiszta vitézségért
Egy ország lesz béréd!

István Koronája
Várja: karod, — lelked!
Mária Virágos-kertje:
Égő honszerelmed! —

Kárpát koszoruzza,
Tisza—Duna várja;
Becsületet hozzon
Minden magyar ember: —

Erre a kesergő, —
De még így is áldott,
Százszorszént Hazára!

— Ne feledd hát szómat,
Indulj — a viharba! —
Te is magyar volnál!
Hét vezérek sarja!

— Isten rendelési	— — — S dübörgő csatákban,
— Reád bármit rónak:	Vérontó viharban:
— Poklokon — mennyeken	Ne csalódjon soha
— Ura légy — a szódnak!	Senki — a magyarban!

Jártas Róza.

Elszakított folyók éneke

Zug a Vág a hegyek alatt:
 — Az én szívem magyar maradt,
 Vágtatok a Dumaf fele
 S ujjongással omlok bele.
 Prága engem sose látott,
 Nem ismerek cseh-szlovákot;
 Magyar és tót az én népem,
 Ezer évig értük éltem.
 Hütlenséget tőlem mér várnak?
 Igazságot Magyarországnak!

Az Al-Duna zugva halad:
 — Itt a Balkán lábam alatt.
 Most hiába kuszott fölém,
 Meg nem él a Bánát ölén;
 Boldog Bácska népét, földjét
 A magyarok örökölték.
 S a pogánytól Európát
 Itt védték tiz századon át.
 Hullt vérükért csak egyet várnak:
 Igazságot Magyarországnak!

A Maros is zengve rohan:
 — Jön-e már a magyar roham?
 Várja Erdély, várja Arad,
 Addig büszkén magyar marad.
 Magyar itt a só, az erdő,
 A hegy is, az aranytermő,
 A ma-élők a rég-holtak —
 Oláh testvért hűn pártoltak.
 Jóságukért jutalmat várnak:
 Igazságot Magyarországnak!

Még a Lajta is kesereg:
 — Mért omlott a magyar sereg
 Hősi vére olasz mezőn
 Ausztriát védelmezőn,
 Ha nem magyar már jobb partom,